

31995L0070

30.12.1995

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

L 332/33

DYREKTYWA RADY 95/70/WE**z dnia 22 grudnia 1995 r.****wprowadzająca minimalne wspólnotowe środki zwalczania niektórych chorób mały**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

mięczaki są wymienione w załączniku II do Traktatu; obrót mięczakami stanowi ważne źródło dochodu w sektorze akwakultury;

choroby mały, wymienione w załączniku A wykaz II do dyrektywy Rady 91/67/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r. w sprawie wymagań dotyczących zdrowia zwierząt obowiązujących przy wprowadzaniu na rynek zwierząt i produktów akwakultury ⁽³⁾, mają bardzo poważne skutki dla przemysłu mięczaków i skorupiaków. W państwach trzecich występują inne choroby mające podobny skutek; należy, zatem sporządzić wykaz takich chorób, a Komisja powinna mieć możliwość jej dostosowywania w świetle rozwoju w dziedzinie zdrowia zwierząt;

ogniska chorób mogą szybko przybrać rozmiary epizootii, powodując śmiertelność i zaburzenia na skalę powodującą znaczne obniżenie rentowności hodowli mięczaków i skorupiaków;

niezbędne jest zatem ustanowienie środków na poziomie wspólnotowym, które należy podjąć w przypadku wybuchu choroby, w celu zapewnienia racjonalnego rozwoju hodowli mięczaków i skorupiaków oraz przyczynienia się do ochrony zdrowia zwierząt we Wspólnocie;

Państwa Członkowskie powinny zgłaszać Komisji i pozostałym Państwom Członkowskim wszystkie przypadki zwiększonej śmiertelności zaobserwowanej u mały;

w takim przypadku należy podjąć środki zmierzające do zapobiegania rozprzestrzenianiu się choroby, w szczególności w zakresie usuwania żywych mały z gospodarstw lub stref, na których występuje choroba;

niezbędne są dogłębne badania epidemiologiczne w celu ustalenia źródeł pochodzenia choroby i zapobiegania jej dalszemu rozprzestrzenianiu się;

w celu zapewnienia skutecznego systemu zwalczania, rozpoznawanie chorób musi być zharmonizowane i prowadzone pod nadzorem wyznaczonych laboratoriów, wspieranych przez laboratorium referencyjne wyznaczone przez Wspólnotę;

w celu zapewnienia jednolitego wykonania niniejszej dyrektywy, powinna zostać ustanowiona wspólnotowa procedura inspekcji;

wspólne środki zwalczania chorób stanowią minimalne podstawy utrzymania jednolitego standardu zdrowia zwierząt;

Komisji należy powierzyć zadanie przyjęcia niezbędnych środków wykonawczych,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ;

Artykuł 1

Niniejsza dyrektywa ustanawia minimalne środki wspólnotowe zwalczania chorób mały dwuskorupowych określonych w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 2

1. Do celów niniejszej dyrektywy, w zależności od potrzeby, stosuje się definicje określone w art. 2 dyrektywy 91/67/EWG i art. 2 dyrektywy 91/492/EWG ⁽⁴⁾.

2. Ponadto „zaobserwowana zwiększona śmiertelność” oznacza nagły wzrost śmiertelności obejmującej około 15 % populacji, który miał miejsce w krótkim czasie między dwoma inspekcjami (potwierdzonymi w przeciągu 15 dni). W wylęgarni śmiertelność uznaje się za zwiększoną, gdy hodowca nie może uzyskać wylęgu larw z ikry złożonej kolejno z różnych wylęgów. W hodowli wstępnej śmiertelność jest uznawana za zwiększoną, gdy w wielu rurach wystąpi nagła śmiertelność o znacznym rozmiarach w krótkim okresie czasu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 285 z 13.10.1994, str. 9.

⁽²⁾ Dz.U. C 109 z 1.5.1995, str. 2.

⁽³⁾ Dz.U. L 46 z 19.2.1991, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 95/22/WE (Dz.U. L 243 z 11.10.1995, str. 1).

⁽⁴⁾ Dyrektywa Rady 91/492/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. ustanawiająca warunki zdrowotne dotyczące produkcji i wprowadzania na rynek żywych mały dwuskorupowych (Dz.U. L 268 z 24.9.1991, str. 1). Dyrektywa zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

Artykuł 3

Państwa Członkowskie zapewnią, aby wszystkie gospodarstwa zajmujące się hodowlą małży:

- 1) były zarejestrowane przez odpowiednie służby urzędowe; rejestracja musi być stale uaktualniana;
- 2) prowadziły rejestr:
  - a) żywych małży dwuskorupowych wprowadzanych do gospodarstwa, wraz z całą informacją dotyczącą ich dostawy, liczby lub masy, rozmiaru i pochodzenia;
  - b) małży dwuskorupowych opuszczających gospodarstwo w celu ich przeniesienia, wraz z całą informacją w odniesieniu do wysyłki, liczby lub masy, rozmiaru i przeznaczenia;
  - c) zaobserwowanej zwiększonej śmiertelności.

Zapisy, zawsze dostępne na żądanie dla odpowiednich służb urzędowych do celów kontroli, są regularnie uaktualniane i przechowywane przez cztery lata.

Artykuł 4

1. Państwa Członkowskie zapewnią, aby był stosowany program monitorowania i pobierania próbek w hodowlach małży, obszarach produkcyjnych i naturalnych obszarach odłowu, w celu stwierdzenia, czy występuje tam zwiększona śmiertelność i śledzenia sytuacji zdrowotnej zasobów.

Ponadto, odpowiednie służby urzędowe mogą stosować powyższy program w stosunku do ośrodków oczyszczania i zbiorników do przechowywania małż, z których woda wypuszczana jest bezpośrednio do morza.

Jeżeli podczas stosowania tego programu stwierdza się zwiększoną śmiertelność lub, jeżeli urzędowe służby posiadają informacje, które stanowią podstawy do podejrzeń wystąpienia choroby, podejmuje się następujące kroki:

- sporządza się wykaz miejsc występowania chorób znajdujących się w wykazie II załącznika A do dyrektywy 91/67/EWG, pod warunkiem, że choroby te nie są objęte programem przyjętym na mocy wspomnianej dyrektywy,
- sporządza się wykaz miejsc, w których zaobserwowano zwiększoną śmiertelność w wyniku obecności chorób wymienionych w załączniku D, lub miejsc, o których służby urzędowe posiadają informacje dające uzasadnione podstawy do podejrzeń dotyczących wystąpienia choroby,
- prowadzi się monitorowanie rozwoju i geograficznego rozprzestrzeniania się chorób wspomnianych w tirecie pierwszym i drugim.

2. Szczegółowe zasady wykonania niniejszego artykułu, między innymi przepisów stosowanych w celu ustanowienia programu określonego w ust. 1, w szczególności w odniesieniu do częstotliwości i harmonogramu monitorowania, procedury

pobierania próbek (ilość statystycznie reprezentatywna) i metod diagnozowania, zostaną przyjęte zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 10.

Artykuł 5

1. Państwa Członkowskie zapewnią, aby odpowiednie urzędowe służby zostały powiadomione możliwie jak najszybciej przez hodowców mięczaków i skorupiaków lub każdą inną osobę, która stwierdziła zwiększoną śmiertelność małży o podejrzeniu wystąpienia chorób określonych w art. 4 i każdej zwiększonej śmiertelności małży zaobserwowanej w hodowlach, obszarach produkcyjnych lub w naturalnych obszarach odłowu lub w ośrodkach oczyszczania lub zbiornikach służących do przechowywania, z których woda wypuszczana jest bezpośrednio do morza.

2. W przypadku, określonym ust. 1, odpowiednie służby urzędowe w Państwach Członkowskich zapewnią, aby:

- a) próbki do badań były pobierane w zatwierdzonych laboratoriach;
- b) w oczekiwaniu na wynik badania określonego w lit. a), żadne mięczaki nie opuszczały zarażonej hodowli, obszaru produkcyjnego lub naturalnego obszaru odłowu lub ośrodków oczyszczania lub zbiorników do przechowywania, z których woda wypuszczana jest bezpośrednio do morza, w celu przeniesienia do innej hodowli lub środowiska wodnego, o ile nie zezwolił na to służby urzędowe.

3. W przypadku, gdy badanie określone w ust. 2 lit. a) nie wykaże obecności czynnika chorobotwórczego, ograniczenia wspomniane w ust. 2 lit. b) zostaną zniesione.

4. Jeżeli badanie określone w ust. 2 wykaże obecność czynnika chorobotwórczego będącego przyczyną zwiększonej śmiertelności, czynnika chorobotwórczego, który mógłby taką śmiertelność wywołać lub czynnika chorobotwórczego jednej z chorób wspomnianych w art. 4, odpowiednie służby urzędowe przeprowadzą dochodzenie epizootyczne w celu określenia możliwych dróg zarażenia oraz stwierdzenia, czy mięczaki opuściły hodowlę, obszar produkcyjny lub naturalny obszar odłowu w celu przeniesienia w inne miejsce w okresie poprzedzającym stwierdzenie zwiększonej śmiertelności.

Przepisy ust. 2 stosuje się w przypadku gdy dochodzenie epizootyczne wykaże, że choroba została wprowadzona do jednej lub wielu hodowli, obszarów produkcyjnych lub naturalnych obszarów odłowu, między innymi w wyniku przemieszczenia mięczaków.

Jednakże, w drodze odstępstwa od art. 3 ust. 1 lit. c) dyrektywy 91/67/EWG, urzędowe służby mogą zezwolić na przemieszczenie żywych małży w obrębie ich terytorium do innych hodowli, obszarów produkcyjnych lub naturalnych obszarów odłowu, które są zarażone tą samą chorobą.

W razie potrzeby, decyzja w sprawie dalszych stosownych środków może zostać podjęta zgodnie z procedurą określoną w art. 10.

5. Odpowiednie służby urzędowe zapewnią, aby Komisja i pozostałe Państwa Członkowskie były niezwłocznie powiadamiane o wszystkich przypadkach zaobserwowanej zwiększonej śmiertelności wywołanej przez czynnik chorobotwórczy, o wszystkich środkach podjętych w celu dokonania analizy i kontrolowania sytuacji oraz przyczynach śmiertelności zgodnie z obowiązującymi procedurami wspólnotowymi.

Artykuł 6

1. Pobieranie próbek i przeprowadzanie badań laboratoryjnych w celu wykrycia przyczyn zwiększonej śmiertelności małży odbywa się z zastosowaniem metod ustanowionych zgodnie z procedurą określoną w art. 10.

2. Państwa Członkowskie zapewnią, aby w każdym Państwie Członkowskim zostało wyznaczone krajowe laboratorium referencyjne, z wyposażeniem i wyspecjalizowanym personelem, umożliwiającym mu przeprowadzenie badań określonych w ust. 1.

3. W drodze odstępstwa od ust. 2, Państwa Członkowskie, które nie mają krajowego laboratorium wyspecjalizowanego w tej dziedzinie, mogą korzystać z usług właściwego krajowego laboratorium innego Państwa Członkowskiego.

4. Wykaz krajowych laboratoriów referencyjnych w zakresie chorób małży znajduje się w załączniku C.

5. Krajowe laboratoria referencyjne współpracują z laboratorium referencyjnym Wspólnoty określonym w art. 7.

Artykuł 7

1. Wspólnotowe laboratorium referencyjne w zakresie chorób małży jest wymienione w załączniku A.

2. Bez uszczerbku dla decyzji 90/424/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. ⁽¹⁾ w sprawie wydatków w dziedzinie weterynarii, w szczególności jej art. 28, funkcje i obowiązki laboratoriów, o których mowa w ust. 1, są określone w załączniku B.

⁽¹⁾ Dz.U. L 224 z 18.8.1990, str. 19. Decyzja ostatnio zmieniona decyzją 94/370/WE (Dz.U. L 168 z 2.7.1994, str. 31).

Artykuł 8

1. Eksperti Komisji mogą przeprowadzać kontrole na miejscu w zakresie niezbędnym do zapewnienia jednolitego stosowna niniejszej dyrektywy. W ramach tych kontroli, mogą przeprowadzić wyrwykowe, niedyskryminujące kontrole, w celu zapewnienia, że właściwy organ nadzoruje zgodność z wymaganiami niniejszej dyrektywy.

Komisja powiadamia Państwa Członkowskie o wyniku kontroli.

2. Kontrole wspomniane w ust. 1 są przeprowadzane we współpracy z właściwą władzą.

3. Państwo Członkowskie, na terytorium, którego przeprowadzane są kontrole udziela biegłym wszelkiej pomocy, niezbędnej do wykonania ich zadań.

4. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zostaną przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 10.

Artykuł 9

Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, wprowadza konieczne zmiany w załączniku A.

Do załączników B, C i D niezbędne zmiany wprowadza się zgodnie z procedurą określoną w art. 10.

Artykuł 10

1. Gdy ma być stosowana procedura ustanowiona w niniejszym artykule, przewodniczący niezwłocznie przedstawia sprawę na forum Stałego Komitetu Weterynaryjnego (zwanego dalej „Komitetem”), ustanowionego decyzją 68/361/EWG ⁽²⁾, z własnej inicjatywy lub na wniosek Państwa Członkowskiego.

2. Przedstawiciel Komisji przedkłada Komitetowi projekt środków, które należy przyjąć. Komitet wydaje opinię o projekcie w terminie wyznaczonym przez przewodniczącego stosownie do pilności sprawy. W przypadku decyzji, które Rada musi podjąć na wniosek Komisji, opinia zostaje wydana większością ustanowioną w art. 148 ust. 2 Traktatu. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w Komitecie są wazone w sposób określony w tym artykule. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. a) Komisja przyjmuje przewidziane środki, jeżeli są zgodne z opinią Komitetu.

⁽²⁾ Dz.U. L 225 z 18.10.1968, str. 23.

- b) Jeżeli przewidziane środki nie są zgodne z opinią Komitetu lub w przypadku braku opinii, Komisja niezwłocznie przedstawia Radzie wniosek w sprawie środków, które należy przyjąć. Rada podejmuje decyzję kwalifikowaną większością głosów

Jeżeli, po upływie trzech miesięcy od daty odwołania do Rady, Rada nie podjęła decyzji, proponowane środki zostają przyjęte przez Komisję, chyba że Rada odrzuciła je, stanowiąc zwykłą większością głosów.

Artykuł 11

Najpóźniej do dnia 31 grudnia 1999 r. Komisja złoży Radzie sprawozdanie, w miarę potrzeby po konsultacji z Komitetem Naukowym i Weterynaryjnym, sporządzone z uwzględnieniem doświadczenia nabytego w związku ze stosowaniem niniejszej dyrektywy i rozwojem technicznym i naukowym, w razie potrzeby wraz z wnioskiem zawierającym propozycje zmian.

W przypadku takich wniosków Rada stanowi kwalifikowaną większością głosów.

Artykuł 12

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy przed dniem 12 lipca 2003 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Przepisy przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. Jednakże, od dnia określonego w ust. 1, Państwa Członkowskie mogą, na mocy ogólnych zasad Traktatu, utrzymać lub stosować w odniesieniu do ich produkcji przepisy bardziej rygorystyczne niż przewidziane w niniejszej dyrektywie. Państwa Członkowskie niezwłocznie powiadomią Komisję o takich przepisach.

3. Państwa Członkowskie przekażą Komisji podstawowe przepisy prawa krajowego, przyjęte w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 13

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 14

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 22 grudnia 1995 r.

W imieniu Rady
L. ATIENZA SERNA
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK A

LABORATORIUM REFERENCYJNE WSPÓLNOTY W ZAKRESIE CHOROÓB MAŁŻY

IFREMER
Boîte Postale 133
17390 La Tremblade
Francja

ZAŁĄCZNIK B

FUNKCJE I OBOWIĄZKI WSPÓLNOTOWEGO LABORATORIUM REFERENCYJNEGO W ZAKRESIE CHOROÓB MAŁŻY

Do funkcji i obowiązków laboratorium referencyjnego Wspólnoty należy:

- 1) koordynowanie, w porozumieniu z Komisją, metod stosowanych w Państwach Członkowskich w celu diagnozowania chorób małży, w szczególności poprzez:
  - a) stworzenie i utrzymywanie zbioru preparatów histologicznych, szczepów lub izolatów odpowiednich czynników chorobotwórczych i udostępnianie ich zatwierdzonym laboratoriom Państw Członkowskich;
  - b) organizowanie okresowych badań porównawczych procedur diagnostycznych na poziomie wspólnotowym;
  - c) gromadzenie i porównywanie danych i informacji dotyczących metod diagnostycznych i wyników badań przeprowadzonych we Wspólnocie;
  - d) charakterystyka izolatów czynników chorobotwórczych przy pomocy najbardziej nowoczesnych i odpowiednich metod, w celu lepszego zrozumienia epizootologii choroby;
  - e) aktualizacja wiedzy w zakresie rozwoju nadzoru, epizootologii i zapobiegania określonym chorobom na całym świecie;
  - f) wydawanie ekspertyz dotyczących określonych czynników chorobotwórczych, aby umożliwić szybkie rozpoznanie różnicowe;
- 2) aktywny udział w diagnozowaniu ognisk choroby w Państwach Członkowskich poprzez przyjmowanie izolatów czynników chorobotwórczych do celów potwierdzenia rozpoznania, charakterystyki i badań epizootycznych;
- 3) ułatwianie szkolenia lub dokształcania specjalistów w dziedzinie diagnozy laboratoryjnej, przy uwzględnieniu harmonizacji technik diagnostycznych w całej Wspólnocie;
- 4) współpraca w zakresie metod i diagnozy chorób egzotycznych z właściwymi laboratoriami w państwach trzecich, w których choroby te są często spotykane.

ZAŁĄCZNIK C

KRAJOWE LABORATORIA REFERENCYJNE W ZAKRESIE CHOROÓB MAŁŻY

Niemcy:	Bundesforschungsanstalt für Viruskrankheiten der Tiere Anstaltsteil Insel Riems D- 0-2201 Insel Riems Niemcy
Hiszpania:	Instituto de investigaciones marinas del C.S.I.C. C/Eduardo Cabello, nr 6 36208 Vigo (Pontevedra) Hiszpania
Francja:	IFREMER Boîte postale 133 17390 La Tremblade Francja
Grecja:	Κέντρο Κτηνιατρικών Ιδρυμάτων Θεσσαλονίκης Ινστιτούτο Λοιμωδών και Παρασιτικών Νοσημάτων Τμήμα Παθολογίας Υδροβίων Οργανισμών 26ηζ Οκτωβρίου 80 54627 Θεσσαλονίκη Grecja
Irlandia:	Fisheries Research Centre Abbotstown Castleknock Dublin 15 Irlandia
Włochy:	Istituto zooprofilattico sperimentale delle Venezie Sezione diagnostica di Basaldella di Campoformido Laboratorio di Ittiopatologia Via della Roggia, 92 33030 Basaldella di Campoformido (UD) Włochy
Niderlandy:	Rijksinstituut voor visserijonderzoek (RIVO-DLO) Haringkade 1 Postbus 68 1970 AB IJmuiden Niderlandy
Zjednoczone Królestwo:	Fish Diseases Laboratory The Nothe Weymouth Dorset DT4 8UB Zjednoczone Królestwo The Marine Laboratory PO box 101 Victoria Road Aberdeen AB9 8DB Zjednoczone Królestwo

ZAŁĄCZNIK D

Choroby	Czynniki chorobotwórcze	Gatunki wrażliwe
Haplosporidioza	<i>Haplosporidium nelsoni</i> <i>Haplosporidium costale</i>	<i>Crassostrea virginica</i> <i>Crassostrea virginica</i>
Perkinoza	<i>Perkinsus marinus</i> <i>Perkinsus olseni</i>	<i>Crassostrea virginica</i> <i>Haliotis rubra</i> <i>H. laevigata</i>
Mikrokytoza	<i>Mikrokytos mackini</i>	<i>Crassostrea gigas</i> <i>O. eduli</i> <i>O. puelchelana</i> <i>O. denselomellosa</i> <i>Tiostrea chilensis</i>
Indowiroza	<i>Mikrokytos roughleyi</i>	<i>Saccostrea commercialis</i>
Marteilioza	Oyster velar virus <i>Marteilia sidneyi</i>	<i>Crassostrea gigas</i> <i>Saccostrea commercialis</i>
